

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 344/04-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Juraja Bačáka, bytom H., ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Juraja Bačáka v časti týkajúcej sa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002 **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.
2. Sťažnosť Juraja Bačáka vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2004 doručená sťažnosť Juraja Bačáka, bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 14 Co 287/00, 14 Co 128/01 z 3. apríla 2001 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 3. apríla 2001“) potvrdil rozsudok Okresného súdu v Michalovciach (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 1340/95-129 z 28. apríla 2000 vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobcom v tomto konaní náhradu škody vo výške 8 388,80 Sk s príslušenstvom a súčasne umožniť im vstup na svoje pozemky za účelom údržby ich stavieb a inštalácie odkvapových žľabov a vo výrokoch o trovách konania. Zároveň rozhodol o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobcom náhradu trov odvolacieho konania. Ďalším výrokom rozhodol o odmietnutí odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 1340/95-97 z 1. decembra 1999.

Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002. Podľa poznámky sťažovateľa uvedenej na kópii tohto rozhodnutia predloženej ústavnému súdu mu toto rozhodnutie bolo doručené 25. marca 2003. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002 dovolanie sťažovateľa proti výroku rozsudku krajského súdu z 3. apríla 2001 odmietol. Súčasne však spomínaný rozsudok krajského súdu v časti jeho výroku o odmietnutí odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 C 1340/95-97 z 1. decembra 1999 a súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 188/02 z 27. septembra 2002 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 1340/95-97 z 1. decembra 1999, ktorým priznal znalcovi za vypracovanie znaleckého posudku znalečné. Zároveň dal úpravou účtárni pokyn na vyplatenie znalečného, a to zo zloženého preddavku. Sťažovateľ proti uzneseniu sp. zn. 14 Co 188/02 z 27. septembra 2002 podal dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn.

5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004 dovolanie žalovaného odmietol a náhradu trov dovolacieho konania účastníkom nepriznal.

Sťažovateľ v rámci odôvodnenia svojej sťažnosti uviedol argumentáciu, ktorú v predmetnej veci uplatňoval v konaní pred okresným a krajským súdom, ktoré sa okrem iného podľa jeho názoru „odmietli mojou (sťažovateľovou) námietkou o legalizácii navrhovateľovej stavby zaoberať“. Súd sa podľa neho nevysporiadali ani s jeho argumentáciou, že „ak nie je (žalobca) vlastníkom stavby a nepreukáže súdu ani to, že je právne zmluvným užívateľom stavby, ktorú si prenajal od vlastníka, nemôže mu na tomto objekte vzniknúť škoda, ktorú som (sťažovateľ) podľa rozhodnutia súdu a výroku znalca povinný zaplatiť vrátane príslušenstva, ktorým sú trovy znalečného a advokátske výlohy za právnu pomoc“.

Najvyšší súd podľa sťažovateľa správne vo svojom prvom dovolacom rozhodnutí (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002) rozhodol vo svojom druhom výroku, že sťažovateľovi bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Nesúhlasí však s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté ako podané oneskorene.

K porušeniu sťažovateľovho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť porušením práva na „rovnosť zbraní“, práva požadovať dôkaz pravdy, práva na osobnú účasť v konaní pred všeobecným súdom.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol svojím rozhodnutím:

- „1. Zrušiť výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pre porušenie ústavnosti základných práv a slobôd sťažovateľa citovaných v tejto sťažnosti a vrátiť vec na ďalšie konanie.
2. Zakázať žalovanému (v pokračovaní) porušovať ústavnosť základných práv a slobôd sťažovateľa citovaných v sťažnosti.
3. Priznať sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy za porušenie ústavnosti základných práv a slobôd citovaných v sťažnosti; v sume stotisíc Sk.“

Sťažovateľ k svojej sťažnosti pripojil aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Porušenie sťažovateľom označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002

Keďže sťažovateľ v rámci konaní prebiehajúcich na súdoch nižšieho stupňa v predmetnej veci mal možnosť dovoľávať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci odvolacieho a dovolacieho konania, v konaní pred ústavným súdom sa v súlade s princípom subsidiarity ustanoveným v čl. 127 ústavy ústavný súd zaoberal iba právoplatným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002 v predmetnej veci.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 23/02 z 26. marca 2002 bol sťažovateľovi podľa poznámky uvedenej na fotokópii tohto rozsudku zaslaného ústavnému súdu doručený 25. marca 2003.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť sťažovateľa zo 14. októbra 2004, ktorou namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bola ústavnému súdu doručená 20. októbra 2004.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa zo 14. októbra 2004 bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie sťažnosti v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Porušenie sťažovateľom označených práv uznesením najvyššieho súdu

sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004

Ústavný súd sa v konaní pred ústavným súdom v súlade s princípom subsidiarity ustanoveným v čl. 127 ústavy zaoberal iba právoplatným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004.

Podľa názoru ústavného súdu k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti najvyššieho súdu, avšak iba samotným uznesením sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004 toto právo sťažovateľa porušené byť nemohlo.

Porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namietal v súvislosti so svojim právom na „rovnosť zbraní“ v konaní, právom požadovať dôkaz pravdy a právom na osobnú účasť na konaní pred všeobecným súdom.

Uznesením sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004 najvyšší súd rozhodol o neprípustnosti dovolania sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 14 Co 188/02 z 27. septembra 2002 z dôvodu oneskorene podaného dovolania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto treba považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, III. ÚS 44/04).

Keďže v predmetnom konaní najvyšší súd dovolanie odmietol ako neprípustné z dôvodu jeho oneskorenosti, nemohol porušiť právo sťažovateľa v zmysle čl. 6 dohovoru.

Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením sp. zn. 5 Cdo 28/2004 z 28. júla 2004 je zjavne neopodstatnená.

Z dôvodov uvedených v bodoch 1 a 2 časti II tohto uznesenia ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol.

Vzhľadom na zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku sťažovateľa na ochranu ústavnosti bolo už potom bezpredmetné rozhodovať o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2004